

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972050039600/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

ham som en Synd og som Vidnesbyrd om Brist i Karakteren og i Dømmekraften. Men især ligger Uromomentet i hans Erotik.

En lignende sjælelig Krise som den, Chr. Winther gennemgik, oplevede Paludan-Müller samtidigt, kun med et mere katastrofeagtigt Forløb. I videre Forstand var det, som vi har set, en hel Tidsalders aandelige Krise. Paludan-Müller, for hvem etiske og religiøse Refleksioner havde en ganske anden Betydning af selvstændige sjælelige Faktorer end for Winther, reddedes igennem Krisen af en Kvinde, ved hvis Side han vandt sig et fast Stæde i en ethisk-religiøs Livsanskuelse og Idé. For Chr. Winther er det erotiske det Svingningspunkt, der bestemmer hele hans sjælelige Klangfigur. Religiøse og etiske filosofiske Refleksioner er kun af sekundær Betydning for ham og føres aldrig til Bunds. Han kom igennem Krisen, da han traf en Kvinde, der hævdede hans Kærlighed over det tilfældige og halve, saaledes at Livet igen fik Idealitet for ham. Hun vakte igen i ham Troen paa Kærligheden som »en høj guddommelig Norm«. Livet fik igen Indhold og Betydning. Det blev værd at leve.

Winthers dybeste Sammenhæng med den saakaldte romantiske Periode og hans Afstand fra den »moderne« Retning ligger i, at han aldrig helt slip Troen paa de absolute Værdier. Hos Winther viser det sig stærkest i hans Tro paa Kærlighedens Idealitet. Det kan følges som Kontinuiteten i hans Digtning gennem de skiftende Perioder.

I Ungdomsdigtningens muntre Flagreerotik havde denne Kærlighedstro faaet Udtryk i »Sonettens« lidt snørklede Tankegang. I »Flyv Fugl« udløstes den som Længsel. Midt i Splittelsens og Galanteriets Digtning fra Trediverne, hvor den fornemmes som Smerte bag Ironien og Dissonansens Grelhed, fik den et positivt Udtryk i »En Sommernat«.

I Billedet af Liliens og Rosens Elskovsliv har han tilstaaet sit Savn og bekendt, hvad han anende tror: